

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 3 kwietnia 2015 r.

Poz. 2190

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.102.2015.8 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 3 kwietnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. Nr 594 ze zm.).

orzekam

nieważność uchwały Nr VI/47/15 Rady Miejskiej Trzcianki z dnia 26 lutego 2015 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Trzcianka w obrębie geodezyjnym Siedlisko - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałą nr VI/47/15 z dnia 26 lutego 2015 roku Rada Miejska Trzcianki uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Trzcianka w obrębie geodezyjnym Siedlisko.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 9 marca 2014 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. Nr 594 ze zm.) – zwanej dalej „u.s.g” - oraz przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2015r., Nr 199).

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził, co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodnie z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.01.2009r., sygn. akt III SA/Łd 564/08, wyrok NSA O/Z we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 1999r., sygn. akt II SA/Wr 364/098). Każda norma kompetencyjna musi być więc tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Realizując kompetencję, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w danym upoważnieniu. Norma kompetencyjna powinna być interpretowana w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 1986 r., U 5/86, OTK 1996, nr 1, poz. 1).

W myśl normy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2012r., Nr 647 ze zm.) – zwana dalej „u.p.z.p.” - ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zatem obligatoryjnych ustaleń co do przeznaczenia oraz określenia sposobu zagospodarowania terenów dokonuje rada gminy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego mają charakter przepisów powszechnie

obowiązujących i stanowią podstawę prawną do wydawania decyzji administracyjnych. Tym samym muszą spełniać wymagania stawiane aktom prawa miejscowego, oczywiście z uwzględnieniem specyfiki przedmiotu regulacji oraz formy.

W myśl przepisu art. 28 ust. 1 u.p.z.p. naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazanie w cytowanym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oznacza, iż przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Uwzględniając powyższe regulacje u.p.z.p. stwierdzić należy, że w przypadku naruszenia zasad sporządzania planu ustawodawca nie wymaga, aby przedmiotowe naruszenie miało charakter istotny, co oznacza, że każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części (por. wyrok NSA z dnia 25 maja 2009 r., II OSK 1778/08, lex 574411; zob.: Z. Niewiadomski (red.): Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2004, s. 253-254). Rozwiązanie to stwarza więc obowiązek rygorystycznego przestrzegania ustawowo określonych zasad sporządzania planu miejscowego, co uzasadniania także fakt, że plan miejscowy jako akt prawa miejscowego, ingeruje w konstytucyjnie chronione prawo własności.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą kwestii merytorycznych, związanych ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego, jego zawartość (część tekstową i graficzną), określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 1, art. 20 ust. 1 u.p.z.p., a przedmiot, a więc wprowadzone ustalenia, określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy. Natomiast standardy dokumentacji planistycznej, określa wydane na podstawie delegacji ustawowej Rozporządzenie (por. wyrok WSA Gliwicach z dn. 11 kwietnia 2011r., II SA/GL 1124/10, CBOSA).

W myśl z art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. Równocześnie w myśl § 7 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587) - zwanego dalej „rozporządzeniem”, projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać granice i oznaczenia obiektów i terenów chronionych na podstawie przepisów odrębnych w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych.

W myśl definicji legalnej zawartej w art. 3 pkt 39 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony przyrody (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 ze zm.), pod pojęciem „środowiska” rozumie się ogół elementów przyrodniczych, w tym także przekształconych w wyniku działalności człowieka, a w szczególności powierzchnię ziemi, kopaliny, wody, powietrze, krajobraz, klimat oraz pozostałe elementy różnorodności biologicznej, a także wzajemne oddziaływania pomiędzy tymi elementami. Jednocześnie, w myśl art. 125 ww. ustawy, złoża kopalin podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopaliny, w tym kopaliny towarzyszących.

Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 09 czerwca 2011 roku - Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz. U. z 2015 r., Nr 196), udokumentowane złoża kopaliny oraz udokumentowane wody podziemne, w granicach projektowanych stref ochronnych ujęć oraz obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych, a także udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla, w celu ich ochrony ujawnia się w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa.

Mając na uwadze powyższe regulacje podnieść należy, iż w przedmiotowej uchwale, zarówno w jej części tekstowej jak i graficznej, nie ujawniono udokumentowanego złoża węgla brunatnego (nr złoża WB 450), co stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego wskazanych w normach art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. w zw. z § 7 pkt 6 rozporządzenia.

Podnieść także należy, iż w § 13 pkt 2 lit. a oraz c uchwały, dla terenów specjalistycznej produkcji rolnej, oznaczonych symbolami „RP1” i „RP2”, jako przeznaczenie dopuszczalne umożliwiono realizację na tych terenach funkcji składów i magazynów oraz mieszkalnej, wprowadzając zarazem ograniczenie dla tych funkcji do 30 % powierzchni terenu w przypadku składów i magazynów oraz jednego budynku

mieszkalnego jednorodzinnego dla terenu. W ocenie organu nadzoru wprowadzenie w planie miejscowym ograniczeń dla przeznaczenia dopuszczalnego, określonych w odniesieniu do powierzchni terenu zamiast do powierzchni działki, może znacznie utrudnić, a wręcz uniemożliwić sprawdzenie zgodności projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu, którego dokonuje się przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę. Żaden z obowiązujących przepisów prawa nie obciąża wnioskodawcy występującego o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę do przedłożenia wraz z wnioskiem w tej sprawie, inwentaryzacji terenów położonych poza granicami działki budowlanej nim objętej, co zarazem uniemożliwia skuteczną weryfikację spełnienia tego wymogu organom administracji architektoniczno – budowlanej.

Dodatkowo wskazać należy, że w objaśnieniach do rysunku zawarto oznaczenie terenów zieleni izolacyjnej (symbol „ZI”), których jednocześnie nie wyznaczono na przedmiotowym rysunku oraz w treści uchwały.

Mając na uwadze powyższe niniejsze rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia

Wojewoda Wielkopolski

(-) Piotr Florek